

че той отъ страхъ ся крые ? че отдалеченіе-то му отъ свѣтъ-тъ е признаваніе отъ неговѣхъ странѣхъ да е побѣденъ ? Но не было нито едно-то нито друго-то. Лутеръ поддържалъ че е спечелилъ побѣдѣхъ. Кой въ Вормсъ бѣ ся осмѣлилъ да стане противъ него, въ съпротивленіе на истинѣхъ-тѣхъ ? За това, когато затворникъ-тъ въ Вартбургскѣхъ-тѣхъ кулѣхъ прочелъ Спалатиново-то писмо, което му извѣстявало за намѣреніе-то на Електоръ-тъ, той го захвучилъ, и рѣшилъ ся да не отговаря нищо. Но той не можалъ да удържи чувства-та си, и зель пакъ писмо-то въ рѣкѣхъ. “И така, Електоръ-тъ нѣма да мя остави, и пр.!” писалъ Лутеръ въ отговоръ ; “и азъ отъ своѣхъ странѣхъ нѣма да търпѣхъ да ми запрѣтѣва Електоръ-тъ да не пишѣхъ. Наистинѣхъ, хубаво е да вы слушать да казвате, че не трѣбѣва да смущаваме общественный-тъ миръ, когато вый оставяте да ся нарушава *миръ-тъ* който е отъ Бога ! Не така, Спалатине ! Не така, Княже ! Прѣпращамъ ви съ настоящето си еднѣхъ брошурѣхъ, коѣхъто бѣхъ написалъ противъ Кардиналъ-тъ, прѣди да получиѣхъ писмо-то ви; благовольте да ѣхъ подадете на Меланктона.”

Спалатинъ ся съпнѣлъ при прочитаніе-то на тѣзи брошурѣхъ. Той пакъ начинѣлъ да